Dette Nummer koster 25 Øre.

DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 12.	25 Øre pr. Nr. I Udlandet 30 Øre.	December 1920.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	3. Aargang.

Socialisme og Kultur.

Bemærkninger i Anl. af Politikens Kronik.

—

Naar Sigurd Ibsen siger, at Ret og Moral og Politik ogsaa, foruden af den økonomiske Organisation har modtaget Impulser f. Eks. fra den kristelige Livsanskuelse og fra Oplysningstidens Filosofi, saa forekommer det mig, at Hr. I. overser, at disse filosofiske Betragtninger igen var udviklede paa Grundlag af Tidens økonomiske Forhold, og at Rets- og Moralbegreberne, saa snart de havde udbredt sig, blev taget i de økonomiske og politiske Magthaveres Tjeneste.

At f. Eks. den kristne Moral har forandret sig efter Samfundenes sociale og økonomiske Udvikling, behøver vel knap at paavises. De mest yderliggaaende Socialister kan bruge den, lige saa godt som enhver Art af Voldsmagt har brugt den i Historiens Løb.

Bondestandens Frigørelse i Danmark skyldtes vel som første Bevæggrund det danske Landbrugs Stagneren, som igen var en Følge af Bondens undertrykte Stilling

Det er virkelig saa, at Menneskenes Retsbevidsthed har ingen eller kun en uhyre langsom Indvirkning paa Udviklingen af de sociale Forhold.

Der kan i Overklassen være en Del Idealister, af hvilke en Del virkelig er rede til at tillade, eller endog deltage i Realisationen af deres sociale Idealer. Men det er „de praktiske Folk“, som har Magten, og for dem er Politik ikke Filantropi.

Idealerne tillempes efter Magtens Behov eller undertrykkes.

• • •

Hvad angaar „Arbejderklassen“s Fremgang i vor Tid, saa er den meget tvivlsom, naar man ser bort fra øjeblikkelig Opsving, som sker ved en heldig Udnyttelse af urolige Forhold, og som bortelimineres ved hurtigst muligt kommende Lejlighed.

At hele Samfundet i hygiejnisk Retning er gaaet fremad, vedrører ikke Forholdet mellem Arbejderklassens og de andre Klassers Nydelse af Livsgoderne.

Hvad dette Forhold angaar er det vel snarest ændret til Arbejdernes Ugunst.

At Arbejderne har udviklet en stærk politisk Magt, kan ikke uden Modsigelse anvendes til at forklare deres „Fremgang“. Tværtimod mener jo Syndikalisterne at Arbejderne ved deres politiske Optagethed baade har forsømt deres økonomiske Kamp og svækket deres Stilling i denne Kamp. Stemmeretten er netop et Ideal, som ikke blev antaget af de herskende Klasser, før det var blevet værdiløst som Middel i den økonomiske Kamp. Kan altsaa heller ikke bruges som Eksempel paa de herskendes „Retsbevidsthed“.

• • •

Naa Sigurd Ipsen indrømmer til Slut, at det eneste alvorlige Forsvar for den bestaaende Ulighed i Kaar er det, at Kulturens Fremskridt er afhængige af Rigdommens Ophobning paa enkelte Hænder.

Nu er det vel i Hovedsagen sandt, at Kulturen, f. Eks. Opfindelser og Frembringelse af Kunstværker hidtil er baaret frem af rige Mæcener eller af Samfundslag, som har levet rigt paa Udbyttet af de brede Masses grove Arbejde, men det er kun en Fordom, om end uhyre udbredt, at Udviklingen er gaaet den for Kulturen nødvendige, den gunstigste Vej, at Slaveriet, Fevdalismen, Kongedømmet, Kapitalismen, har haft deres „historiske Mission“.

At Menneskenes Udviklingsevne har været nødt til at benytte sig af de for Haanden værende økonomiske Forhold, er klart. Men der er intet som helst Bevis for, at Kultur og Kunst ikke kunde have naaet lige saa vidt, eller maaske langt videre under ganske andre økonomiske Forhold i Samfundene.

Lad os tænke os et i Arbejde og Forbrug solidarisk, et anarkistisk-kommunistisk Samfund.

Jeg tror det blev meget rigt, men for at gøre det sværere, lad os saa tænke os, at det blev temmelig fattigt. Det vil vel sige, at Arbejdstiden blev lang, og Kaarene ret nøjsomme. Skulde disse Menne-

Føj hvor det stinker det kvalmende Kryb.
Nu ryddes der ud selv om Skarndyngen kvalmer
Munke og Djævle. Ordner og Kroner.
Sabler og Troner.
— Giv Plads her!

Lystige Toner. Ej svægende Salmer.
— Giv Plads her!!

For Arbejdets rankende Palmer.
At Solen kan straale i mørkeste Dyb.

Th—n.

sker dog ikke elske Kunst, — skulde de ikke føle saa stærk Trang til at glæde sig over Musik og Digtning, over Billeder og al Skønhed. at de med Glæde lod Kunstneren nyde baade Frihed og gode Dage, naar han glædede dem med sine Værker, og skulde de ikke med den største Beredvillighed hjælpe og arbejde for Opfinderen og Videnskabsmanden, som lettede dem Arbejdet og berigede dem alle med sit Geni.

Nu tilfalder Kulturens og Kunstens Gaver kun den Rige. Derfor kan Proletaren undertiden i sin Sløvhed eller Bitterhed være fjendtlig stemt mod den begunstigede Frembringer af „højere" Værdier.

Men i det solidariske Samfund, der vil Kulturen finde en Jordbund som aldrig før, og der vil Kunsten smelte Millioner af Hjerter, som nu er forstenede af Had og Nød.

Carlé.

Til Proletariatet i alle Lande.

Kammerater! Den fireaarige kapitalistiske Krig og den Borgerkrig som har varet i nærved tre Aar, har sat vort Land i fuldstændig Opløsningstilstand.

Borgerkrigen, som har udtømt alle det revolutionære Ruslands Kræfter, skyldes ikke alene den indre Kontrarevolution, ikke alene det russiske Bourgeoisi; de skyldigste i denne Krig er Ententens Røverregeringer, som ikke har ladet det mindste Forsøg være ugjort for at knuse Revolutionen.

Ententen har overfaldet os direkte og indirekte og vedbliver med at overfalde os Den satte sig for ikke saa længe siden i Besiddelse af det nordlige Rusland, den understøttede aabent de tjekoslovakiske Legioner i Sibirien, den har underholdt Kol tjach, Denikin og Judenitz, den har ophidset de smaa Randstater mod os, og med sin infame Blokade har den udhungret vore Børn. Men alle disse og mange andre Anslag knustes af det revolutionære Proletariats Modstand og Mod.

Den mægtige Entente, Verdens Herrer, lader imidlertid ikke Vaabnene hvile og opgiver ikke Haabet om at knuse vor Revolution og at genoprette det raadne Demokrati. Den hjælper det gamle russiske Tsardømmes General Baron Wrangel, med at organisere de kontrarevolutionære Kræfter, sender Polen mod os, opægger Rumænien, Ungarn og andre Lande imod os, den vedbliver med at forsyne alle Ruslands Fjender med Officerer, Vaaben og Penge for at slaa os til Jorden.

Kammerater! Vort heltemodige Folk er blevet udmattet af denne Kamp, det dør af Sult og Mangel paa Medicin, det længes efter Fred, efter at genopbygge sit økonomiske Liv. Men hertil behøver det jer Støtte, jer energiske revolutionære Hjælp. Kom det til Hjælp hurtigst muligt.

Trods den Forfølgelse vi er udsat for fra den socialistiske Regerings Side, trods den fuldstændige Uenighed med det regerende Partis Politik, trods vor Fornægtelse af Proletariatets Diktatur, og endnu mere af et Partis Diktatur, et Diktatur som er en af de væsentligste Aarsager til den økonomiske Desorganisation og Manglen paa politisk Liv i Landet, et Diktatur som dræber Initiativet og dets skabende Kraft, saa vender vi, Ruslands Anarkosyndikalister. os med en indtrængende Opfordring til jer om at understøtte Rusland i dets Kamp mod hele Verdens Bourgeoisi.

Kammerater! Opfyld jer internationale Pligt mod os som Arbejdere, gør en Ende paa jert Bourgeoisis Herredømme, som vi har gjort en Ende paa vort. Men gentag ikke vor Fejl, indfør ikke Statskommunismen.

Kom os til Hjælp. Tillad ikke Afsendelsen af Tog med Ammunition og Levnedsmidler til det russiske Proletariats Fjender, Verdensrevolutionens Snigmordere, stands Produktionen af Vaaben og Ammunition, som jert Bourgeoisi lader lave til de rabiesgale Hunde den hidser mod Rusland, Verdensrevolutionens Arne. Tving jere Regeringer til at underhandle med os om Udbytning af Produkter, send os Maskiner, Medicin, Levnedsmidler og Klæder. Men den største og bedste Hjælp I kan give os er at gøre Revolution i jert eget Land.

Jer Hjælp er paatrængende nødvendig.

Leve den sociale Verdensrevolution. Leve Verdensproletariatets Solidaritet. Leve det anarkosyndikalistiske Regime, som fører os frem til den anarkistiske Kommunisme og som forkaster ethvert Diktatur.

Leve Arbejdernes og Anarkisternes Internationale.

Fremad. Den fri Kommunismes Aand svæver allerede over Jorden.

Den 17/8 1920.

Det provisoriske Eksekutivbureau for de russiske Anarkosyndikalisters Konføderation.

G. Martinoff. E Zartetouk.
P. Markus.

Til „Den røde Krig"s Abonnenter i Provinsen.

Dette Nr. af „Den røde Krig" er det sidste i dette Aar

Hvis I vil have „Den røde Krig" for 1921, er det nødvendig, straks at gaa til Postkontoret i eders Provinsby og bestille Bladet for næste Aar. Den koster som sædvanlig 2 Kr. 25 Øre for Aaret, frit tilsendt.

Postkontoret modtager Bestillinger til og med den 27. December, men jo før des bedre.

Skaf os en ny Abonnent! Tal med Kammeraten ved Siden af hvorvidt han ikke er interesseret af at læse »Den røde Krig«, og bestil et Ekspl. ogsaa for ham!

Husk, det er kun 2 Kr. 25 Øre for hele Aaret 1921.

Dersom du vil lære den kommunistiske Anarkisme at kende og derigennem dens Kritik af de nuværende Samfundsforhold, kan du lettest gøre det ved at læse „DEN RØDE KRIG".

Damptromlen.

En Fortælling fra vore Dage
af *Don Pedro.*

Et kort svagt Tryk paa den sorte Knap i det hvide Hylster, tøvende og uvis. Der gaar en lille Stund, saa aabnes Døren af en Pige i stort hvidt Forklæde, og med en øvet Haandbevægelse byder hun den besøgende træde indenfor. Men Haandbevægelsen standser brat, og Ansigtet faar et køligere Udtryk, da hun har betragtet hans Udseende.

Det er en Mand, som man maa anslaa til mindst 35 Aar En fedtet Bulehat dækker Hovedet. Frakken er fuld af Fedtpletter. Pigen behøver ikke at se mere for tvært at lade al forekommende Artighed forsvinde.

— Hvem søger De?

— Undskyld, bor Grosserer Streber ikke her?

— Jo!

— Er han hjemme?

— Jeg skal høre ad.

Døren slaas i. En Stund efter aabnes den igen, og den besøgende staar Ansigt til Ansigt med Grossereren. En lille fed Fyr, med Forretningsmandens haarde Blik, som ufuldstændigt skjules af et Par Briller. Ansigtet glatraget og rundt, Næsen klumpet og tyk, men forstyrrer ikke Harmonien.

— De ønsker at tale med mig? spørger han med buldrende Stemme, som for saa kraftigt som muligt at understrege sin Tilstedeværelse.

— Ja, mit Navn er Robert Henning Kender Hr. Streber mig ikke igen?

— Robert Hennings? Hm, ja-saa. Værsgod og kom indenfor. Tonen, hvori han gjorde Indbydelsen, sagde ingenting Man kunde lige saa godt tro, at han bad Tjenestepigen lukke Vinduet, eller en anden daglig Ting.

Da han havde lukket Døren, gik han foran ind i sit Kontor. Hennings fulgte. Grossereren trak fra Vinduet hen til Døren en Stol med Rørsæde To Skridt fra Døren stod en polstret Stol, men den skød han væk med Foden, idet han gik forbi, og bød saa Hennings Rørstolen. Selv satte han sig ved Skrivebordet, hvor han havde Udsigt over Gaden og kunde se de passerende

— Hm, begyndte han, da Hennings ikke ytrede noget, men kun vred Hatten mellem Fingrene og pillede ved det lasede Hattebaand — jasaa, saa langt er De altsaa kommen ned. Jeg troede ellers, De sad som velbestaltet Redaktør for et eller andet af de socialistiske Rabulistorganer.

Hennings bøjede Hovedet for at skjule Rødmen, som for over hans Ansigt, og for at blive fri for at se den andens selvbevidste Blik. Han følte Angrebets stikkende Od, men parerede ikke. Han havde foresat sig at være rolig, at taale næsten hvad som helst. Det, at han var gaaet hid, var den største Opofrelse af sig selv, han kunde gøre, og derfor mente han ikke, han kunde saares dybere, hvad der saa kom. Og han svarede sagtmodigt:

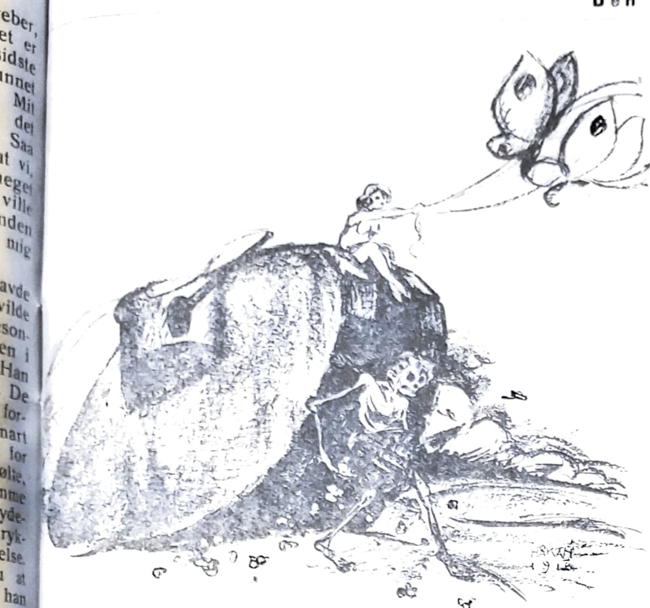
— Jeg troede, at De, Hr. Stre[ber] vidste bedre Besked. Men de[t er] nu saaledes: Jeg har i den s[idste] Tid været syg og har ikke ku[nnet] foretage mig noget som helst. Helbred har ikke altid været bedste, og nu er jeg brudt. havde jeg tænkt mig, at . . . som en Gang havde saa . . . sammen . . . at De skulde hjælpe mig, jeg har ingen Udvej, og derfor har jeg vendt til Dem.

Ordene kom stødvis Han ha[vde] udtænkt paa Vejen, hvad han sige, men hellere stum end ... nere, hellere tigge med Graa[d i] Halsen end gaa uhjulpen bort. forstod ikke sig selv rigtigt ... sidste Uger havde fuldstændig andret ham. Skulde han ikke frafalde sine Anskuelser ogsaa at skaffe Brød? Nej! Han at saa vidt skulde det ikke ko[mme] med ham. Det var ham mod[bydelig]ligt blot for en Stund at under[tryk]ke denne sin tilkæmpede Opfat[telse]. Men hvad gjorde det ham ... underkaste sig Ubehag, naar blot fik Mavens Krav op... Dette, ikke engang at have mindste at gnave paa, var ... end alt andet. Værre end at ... myge sig selv. De sidste Ug[ers] Helsult havde lært ham dette.

— Men hvorfor har De vendt Dem til dem, som De har saa meget sammen med og som De har ofret Dem for? havde jo været mere nærliggende og naturligvis ogsaa nemmere til mig, en ren Modstander.

— Denne Vinter er haardere nogen anden. Alle mine nu... de Omgangsvenner har det ... og mange lige saa trangt som Det er den rene Sandhed. ... er stor og almindelig, og de har noget, maa hjælpe deres bejdskammerater. Og jeg kan leve paa dem. De ha — Ha[r] han og slugte det Ord, han ... paa Tun en. Han kunde tænke paa at faa Hjælp, hvis udslyngede Ordet „Snyltere". han havde tænkt.

— Jeg kommer til at tæ... en Ting, siden De nævnede ... Omgangsvenner, sagde Grosse[reren] da Hennings tav. — Men ... De ellers i denne Sammen[hæng] plejer at bruge Ordet Kamm[erater]. Naa — nok med det. Jeg ... Ugens Løb haft Besøg af ... Deres Kammerater, luvslidte, ... og uforskammet paatrængende vilde have Mad, Penge, ja de ... saamænd ingenting imod, om selv skulde gaa paa Gaden, og fik overladt min Seng. Jeg ... at det var Deres Kammerater, jeg mindes dem fra den Tid, ... Rabaldermænd forsøgte at ode[lægge] vore fædrelandske Fester med fordømte Flyveblade. Nu vel, de havde holdt paa en Stu[nd] at prøve at fremtvinge Hjælp, overgav jeg dem ganske ro... Politiet, og hvor de siden er ... af, det ved De nok. Deres Ar[bejds]kraft er nu samfundsnyttig, ... deres Tanker er samfundsskadelige. Og nu undrer det mig, at De, ... Hennings, hvis de har haft ... paa dette, alligevel kommer ... Eller det kunde maaske passe De godt, at give Aviserne lidt ... For Eksempel at den bekendte ...

…alistfører den og den er dømt til Tvangsarbejde for Tiggeri? Betænkte De ikke, inden De gik her hen, at De overgav Dem til mit Forgod.befindende? At De lod mig bestemme over en vis Del af Deres Fremtid? Bare jeg løfter paa de ne…er Tragt, saa er det afgjort, og skulde De 'gaa til Voldsomheder, saa har jeg Midler her i Skuffen, — skønt De er jo intellektuel Anarkist, og ikke som de andre …re.

Hennings løftede forskrækket afværgende Haanden. Noget saadant havde han ikke taget i Betragtning. Han saa det haarde Slid og Slæb, den haarde Behandling, Retsløsheden; alle de Beskrivelser han havde hørt, stod med et for hans Bevidsthed, og det var under Indtryk af dette Panorama, at han afværgende strakte Haanden ud.

Men allerede i næste Øjeblik lod han den synke.

Han følte sig med et som Deltager i et rædselsfuldt Drama, som var ved at udvikle sig.

Han saa Scenen tom, men da han saa nærmere efter, mærkede han sig selv ligge udstrakt paa Jorden. En Damptromle kom langsomt rullende frem imod ham. Føreren sad ganske roligt og røg sin Cigar og stirrede smaaleende ned paa ham.

Skulde han blive liggende, lade Damptromlen knuse sin Krop og trykke den ned i Jorden, eller skulde han i sidste Øjeblik springe op?

Egentlig syntes han nu, at det var lige meget hvilket; det var maaske bedst, at han lod den gaa over sig, for han havde saa svært ved at rejse sig. Og saa slap han for at bekymre sig om, hvor han skulde faa Mad fra, hvor han skulde faa en Soveplads; han slap for alle gamle Bekendtes medlidende eller haanlige Blikke, naar de saa ham i hans Fornedrelse. Og han skreg til Føreren: — Kør, men kør hurtigere!

Da han slog Øjnene op, stod Pigen med det hvide Forklæde og gned hans Tindinger. Og Grossereren hældte Vin i hans Mund.

Lidt efter kunde han rejse sig, og da Grossereren fulgte ham til Døren, stak han ham en Seddel i Haanden og sagde undskyldende:

— Jeg troede ikke, De var saa svag, jeg kunde da ikke tro, De ikke kunde taale en lille Spøg. Farvel! Farvel!

Pressen og dens Opgave.

Socialistiske Aviser har en vis Tendens til at blive rene Samlinger for Klager over bestaaende Forhold **Grubearbejdernes, Fabriks- og Landarbejdernes Undertrykkelse** fortælles, deres Lidelser under Strejker fremstilles i skrigende Farver; deres Hjælpeløshed i Kampen mod Arbejdskøberne fremstilles om og om igen, og denne stadige Gentagelse Uge efter Uge af Beskrivelser om haabløs Stræben virker yderst nedslaaende paa Læseren. For at modvirke dette har Udgiveren nærmest den Mulighed med glødende Ord at forsøge indgive sine Læsere Kraft og Mod. Jeg anser i Modsætning hertil, at et revolutionært Tidsskrift fremfor alt maa være en Redegørelse for de Tegn, hvilke overalt angiver en ny Tids Ankomst, nye fremspirende Samfundsformer og voksende Modstand mod faldende Institutioner. Disse Tegn bør iagttages, føres sammen i deres rette Sammenhæng og grupperes saaledes, at de for den store Majoritet af Tvivlere pege paa det usynlige og oftest ubevidste Stød, som de frisindede Ideer erholder overalt, hvor Tankelivet indenfor Samfundet faar nye Impulser. Det burde være en revolutionær Avis' første Pligt at meddele sine Læsere Sympati med alle bankende Menneskehjerter i hele Verden, med al Modstand mod Aarhundred gammel Undertrykkelse og al Stræben at udarbejde nye Livsformer Det er Haabet og ikke Fortvivlelsen, der skaber sejrige Omstyrtninger.

Peter Krapotkin.

Folk! Akkordens Aand er Satan!

Henrik Ibsen.

Den politiske Bevægelse.

Et Brev af Michael Bakunin, opt. i „Social economist" 1. Aug. 1868, London.

Indledning.

Tendensen i dette Brev, der oprindelig var rettet til Redaktøren af Pariserbladet „La démokratie" og blev optaget i ovennævnte Blad, vender sig imod to Former af proletarisk Afkræftelse, som de desværre endnu bestaar den Dag i Dag: først mod den politiske Socialisme, saaledes som det moderne Socialdemokrati byder os den, for det andet mod enhver Metode af politisk Passivitet, som er ensbetydende med fuldstændig Uvirksomhed, hvilket uvidende eller ondsindede Modstandere stedse lægger Anarkisterne til Last, trods det, at disse sidste for nærværende Tid er alene om at føre den *sande politiske* Kamp, hvis Endemaal er af økonomisk og politisk Natur, og hvis Væsen er revolutionært.

Ved den Tid, da Bakunins Brev blev skrevet, stillede Arbejderklassen sig i Frankrig for største Delen meget sløv overfor de politiske Former af deres sociale Forhold. Mod saadanne Arbejdere og ligesindede ven er Bakunin sig; hans Princip er: Ikke Kampen for at *erobre,* men for at *svække* den politiske Magt.

— — P. R.

* * *

Jeg er glad ved at se, hvorledes Anti-Teologiens Fane løftes højt og udfoldes i Frankrig. En Aand, som bliver formørket af teologiske og overnaturlige Indbildninger og bøjer sig for enhver Autoritet med Undtagelse af den rationelle og eksperimentelle Videnskab, kan ene og alene føre en Nation til politisk og socialt Slaveri. Hvad end Forkæmperne for den offentlige Moral go de idealistiske Demokrater ville indvende derimod, er det alligevel sikkert, at kun den videnskabelige og humane Materialisme er i Stand til at stifte Frihed og Retfærdighed, følgelig ogsaa den sande Moral, paa et virkeligt bredt og solidt Grundlag. Er det ikke mærkværdigt, at Idealisterne, idet de tager deres aandelige Udgangspunkt i Doktrinen om den fri Villie, stedse naar den fatale Slutning i en Autoritetsdoktrin d. v. s. til mere eller mindre aabenbar, men sandelig absolut Frihedsfornægtelse. Vi Materialister begynde ved den naturlige, saa vel som sociale Nødvendighed, og proklamere Menneskehedens fremadskridende Frigørelse.

De er Socialist. Man har nu til Dags ikke Ret til at kalde sig Demokrat, naar man Haand i Haand med fuldstændig politisk Befrielse ikke ogsaa hovedsagelig ønsker Folkets økonomiske Befrielse. De har fuldkommen Ret, naar De foretrækker ikke at skille disse to store Spørgsmaal, da de i Sandhed udgør ét: det politisk-sociale Spørgsmaal.

Ganske som De beklager jeg Blindheden hos den forhaabentlig ikke altfor store Del af den europæiske Arbejderklasse, som tror at tjene sine materielle Interesser bedst ved at atholde sig fra enhver Indblanding i sit Lands politiske Affærer; denne Arbejderklasse, som mener at kunne naa Ligheden og den økonomiske Retfærdighed ved andre Midler end netop gennem Friheden.

Historiens enstemmige Vidnesbyrd fra alle Tider og Lande lærer os, at Retfærdigheden aldrig blev erobret af nogen, som ikke selv havde Mod til at tage den! Logiken beviser og forklarer Historiens Fremstilling. Det ligger ikke i et Privilegiums, Monopols eller nogen som helst eksisterende Magts Natur at give Afkald paa blot det ringeste, uden at være tvunget dertil. For at Ret kan triumfere, maa den selv blive en Magt. Denne Sandhed er saa simpel, saa ofte bevist gennem den daglige Erfaring, at man med Berettigelse ma forbavses over, at der endnu gives Folk, som betvivler den. Lighed uden Frihed er en sygelig Indbildning, opfundet af Kæltringer for at bedrage Dumrianer. Lighed uden Frihed er Statsdespoti, men intet Statsdespoti kan bestaa en eneste Dag uden at besidde i det mindste en Spekulationsog priviligeret Klasse: Bureaukratiet, en arvelig Magt som i Rusland og i Kina eller i Tyskland og Frankrig.

Vor store Lærer Proudhon sagde i sin betydelige Bog over „Retfærdigheden i Revolutionen og i Kirken", at den værst tænkelige Alliance, der nogen Sinde kunde finde Sted, var *den,* som forenede Socialisme med Absolutisme — Folkets Stræben efter økonomisk Befrielse og Velstand sammenkoblet med Diktatur og Koncentration af alle politiske og sociale Magter i Staten.

Maatte Fremtiden bevare os for Despotismens Gunstbevisninger, maatte den skaane os for de ulykkelige og brutaliserende Følger af den avtoritære Socialisme, saavel den videnskabelige som den statslige. *Vi ville være Socialister, men aldrig Mennesker som Trælle eller Herrer.*

Vi vil Retfærdighed, fuldstændig politisk, økonomisk og social Retfærdighed, dog vil vi den kun paa Frihedens Grundlag. Intet Levendes og dermed menneskelig Naturlighed gives uden Frihed; og den Socialisme, som afsondrer sig fra denne, river den ud af sit Bryst, eller ikke antager sig den som Princip, som Grundlag, den vil føre os den lige Vej til Slaveri og Barbarisme.

Man klager og jamrer over Besværligheden, et Samfund har med at etablere Retfærdighedens Fordringer. Man kan dog umulig — uden at rive sig løs fra enhver Logik — komme bort fra, at en saadan Etablering og Organisation er Retfærdighedens absolute Betingelse. Og vi, idet vi kaster den teologiske Tro fra os for at erholde Ret og Mulighed til at turde omfatte den menneskelige Tro, vi vil under alle Omstændigheder hævde Retfærdighedens Program.

Om noget er skønt paa denne Jord, er det den, er det den, er det den!

Jul.

Den jødiske Historie-Legende fortæller om Julen, at da fødtes „Verdens Frelser".

Det er nu mange Hundred Aar siden, og mange Oprører er fødte og døde siden den Tid, men endnu bestaar Uretfærdigheden, endnu er „Verden af Lave", endnu mangler Menneskene „den gode Villie".

Deri bestaar nemlig al Verdensforbedring: Den gode Villie, Villien til at skabe bedre Forhold, Villien til at give sit Liv for det endnu ufødte, for det Ideal der skal fødes og virkeliggøres, ikke i det at give sit Liv for det allerede virkeliggjorte.

Der er Forskellen mellem revolutionær og reaktionær: De reaktionære forsvare altid det der er opnaaet, rejser Magtfaktorer til Beskyttelse af det værende, Magtfaktorer som Fremskridtsmændene og -Kvinderne siden maa nedkæmpe.

»En god Villie«!

Er da Menneskene gode?

Ser vi ikke hver Dag Ondskaben i Menneskenes Gerning? Gerrighed Udbyttertræk, Misundelse o. s. v.?

Hvem tør benægte dette?

Der rinder mig i Sindet en Sætning af Andersen-Nexø i „Pelle Erobreren": „ — — — Det var hans Erfaring, at alle Mennesker i Grunden var gode; det onde i dem kunde næsten altid føres tilbage til noget bestemt, medens Godheden, ofte eksisterede paa Trods af alt . . ."

De Udslag af Ondskab vi ser hver Dag, bekræfter de ikke denne Nexø's Sætning.

Er det ikke Menneskenes Kamp for Brødet, der gør dem bitre, sure, gerrige o. s. v.! Er det ikke de raadende økonomiske Samfundsforhold, dette at Menneskene gennem Ejendomsforholdene tvinges til at staa som Fjender, Rivaler og Udbyttere mod hinanden, som sætter et saa stærkt Præg paa Individerne at disse, ogsaa naar de ikke har det nødigt, handler mod Fællesskabets Princip og Idé.

Vi der kaldes Ungsocialister, Anarkister, er ikke barnlige Optimister, men vi ser bag Skallen, lader os ikke forvilde af det tilfældige og paaklæbede.

Vi ser Muligheden af Fællesskabet i Aand og Handling, da den forbistrede Ejendomsret der nu er den herskende er knust, derfor er vi Kommunister, anarkistiske Kommunister.

Lad da Stortrommen gaa! Lad os samles om Opgaven at underminere den bestaaende Ejendomsret, saavel gennem Oplysning som gennem Handling!

Paa Grundlag af den private Ejendomsret er Klasseforskellen, Statens Magtsystem, Centralismens Forbandelse, Fattig og Rig, Militarismens menneskeskændende Voldsmagt, opbygget.

Det er vor Opgave som Led i den store Arbejdermasse, at smadre dette Grundlag, at agitere og organisere for et frit Samfund, for en fælles økonomisk Orden, hvor enhver yder efter Evner og nyder efter Behov!

Dette er Ungsocialisternes Opgave, og vi bør være forrest i Spidsen for de vandrende Arbejdermasser, altid agiterende, oplysende kæmpende for den Idé vi har helliget vort Liv!

Det er „den gode Villie" vi kan drive det til. Vi kan ikke „frelse" Arbejderklassen, lige saa lidt som nogen anden Gruppe indenfor eller udenfor Arbejdernes Rækker kan gøre det; men vi kan, gennem vor Agitation ildne, støtte og rejse Arbejderne til Kamp, uforsonlig Kamp mod det kapitalistiske System, mod dets Ejendomsretsforhold, og mod ethvert politisk Magtsystem!

Emil Manns.

Frivagt ved Stillehavskysten.
En Hilsen fra en af „Den røde Krig"s Venner.

„Mor," sagde Aksel Jensen, „jeg vil gerne give min Ven Otto en Julegave, men jeg ved ikke hvad det skal være Vil Du ikke give mig et Raad?"

„Hvordan vil Du at jeg skal kunne vide, hvad Otto synes bedst om", sagde Mor.

„Nej, han er saa forbandet kræsen, og saa er han lige glad med Julen, og jeg er bange for han taler om »Rødkaal«, hvis jeg kommer med en almindelig Julegave."

„Nu har jeg det, min Ven Gaa hen til Postkontoret og bestil „Den røde Krig" for 1921 i hans Navn, saa bliver han glad. Og den koster ikke mere end 2 Kr. 25 Øre for hele Aaret".

Til de sovende.

Hvor er I henne; jer, der altid før var villige til at tage et Tag med i Arbejdet for Ungsocialismen — jer der med Glæde tog de Poster, der krævede mest Arbejde — vi har Brug for eders Arbejde, hvor er I henne?

Ak, ja, I har maaske aldrig forstaaet vor Kamp; men har kun i en kort Tids Begejstring arbejdet indenfor vore Rækker, hvori I maaske tilfældig var kommen, thi saa forstaar jeg I gik bort, at I mistede Modet, naar I ingen stor skøn Idé havde at arbejde efter. Men nu jer der med Forstaaelse af vor Lære var med i Arbejdet, hvor er I nu?

Har I solgt de Idéer, I forhen ofrede al jer Tid for, har Egenkærligheden, Egoismens Tanker overmandet eder, eller har Ligegyldigheden smedet jer i sine stærke Lænker?

Har I solgt eders Frihedsidealer, da er I Uslinge, der vil snyge eder uden om eders Pligter, at deltage i Arbejdet for Frigørelse af Menneskeheden, da venter vi jer ikke mere; men har Ligegyldigheden fanget jer, da vaagn op i Tide, og spræng eders Lænker; men spræng Lænkerne nu straks, venter I med det vil eders Kræfter maaske være saa ringe, at I ej formaar at sprænge dem.

Den kommende Tid vil staa i Kampens Tegn, og vi Ungsocialister vi maa være vaagne, og parate til at slaa alle de Folk ned, der med deres løgnagtige Taler vil forføre Arbejdets Kvinder og Mænd.

Ungsocialistiske Kammerater, vis i den kommende Tid, gennem jert Arbejde, at I er vaagne

Leve Ungsocialismen.

Aksel Petersen.

Gnister.

Kampen mod Militarisme Norge fortsætter og vedbliv unge Arbejdere den direkte mod Militarismen I de sidste neder har de norske Avis Dag bragt Meddelser om vor Kammeraters energiske og rede Kamp mod Uhyret knuse Arbejdervægelsen og sket.

Fra de sidste Dage noter i en lille By i Lyngen i Fin har syv Kammerater nægtet at sig Morderdragten.

I Askim har Kammerat E sen nægtet, og er derfor ind ret i Fængsel.

I Vardø sultestrejker vor rat Trygve Nygaard Han til 4 Maaneders Fængsel for nægtede at blive Kapita Lakej.

Hil den Ungdom der kæ Hil den Handlingens Ungdom ikke lader sig forføre af den densreaktion og Træthed der tynger Arbejderklassen ned

•

Militærets Kamp mod Milit nægterne. Den socialdem og radikale Forbrydelse mod konsekvente Antimilitarister, at tage Loven om Civil Vær er nu ved at omsættes i Han Allerede er der et Par Kamm der er arresterede, og vi Chr Jensen i Foraaret døm 20 Maaneders Forbedringshus han nægtede at efterkomme C til, at blive Skruebrækker ved rakkerne. Man synes enhver lig Arbejder burde skamme sig at anerkende et Parti, der saadanne uhyggelige Straffe for Klassefæller.

Johannes Sperling staar Tur til at blive Offer for barbariske Lov. For anden er der udstedt Ordre til at m møde for at svare, fordi h blev ved Indkaldelse til C nepligt. Da Sperling kom sit Arbejde Onsdag den 24 Kl. 6 Aften, laa der en T til at møde — samme Dag Eftermiddag. Tilsigelsen v lagt i Postkassen Tirsdag og udbragt om Morgenen Novbr.

Det er en ny Lovove ikke at efterkomme Tilsige

Fredag den 26 Novemb tes Sperling til 4 Maaneders F for Nægtelse at efterkom

De er snart paa Tide tærnægterne organiserer effektiv Kamp mod den Lov om Civil Værnepligt

•

Vesterbro Afdeling havde godt Besøg ved derholdningen i Ny R 13 Novbr. Programmet v og levende, og den man hørte, var den, at d meget paa Programmet de danselystne der klagede

Programmets Vægtigst de sociale Tablauer T fremførte under Titlen „F Historie", hvori de af forfattede Digte fremsagdes stærk Bevægelse. Dekoratio blev en forstærket og Ramme til Digtene og Tabl

Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark
Redigeret af en Komité.
Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
Ekspeditionen:
Vesselsgade 7, St., København N.
For København er Ekspeditionen aaben Onsdag, Fredag og Lørdag Aften Kl. 7—9.

En antimilitaristisk Opfattelse.

Et lysende Blad i Antimilitarismens Historie danner de danske Militærnægternes Kamp og deres Sultestrejke som et Middel i denne Kamp.

Fra den socialistiske Antimilitarismes første Dage har Militærnægtelsen været diskuteret og pletvis iværksat; men vakte først Opsigt da nogle faa unge Arbejdere i København dannede „Foreningen af konsekvente Antimilitarister".

Denne Forenings Medlemmer satte sig en bestemt afgrænset Opgave: Nægtelse af Militærtjeneste indtil Loven om den tvungne Værnepligt var ophævet.

Da Foreningen var startet blev den af alle virkelige Antimilitarister mødt med Glæde, og selv om Foreningen aldrig vandt saa stor *aktiv* Tilslutning, som enkelte drømte om, opnaaede det lille Faatal af Medlemmer dog ved deres stærke personlige Indsats i Kampen, at skabe en vis Respekt om Foreningen, og bidrog *deres* til at den revolutionære Bevægelse her i Landet fik et nyt Opsving

Nu har nogle enkelte lyse Hoveder fundet ud af, at den *konsekvente* Antimilitarismes Militærnægtelses-Saga var ude, og nu skulde Parolen ikke mere være *ud af*, men *ind i* Hæren, og man skulde saa søge at faa Hæren til at raadne op indvendig fra, ved revolutionær Paavirkning af de unge indkalte Soldater, Formaalet skulde altsaa ikke være at faa Soldaterne til at kaste Geværet; men at faa dem til at vende det i den *rigtige* Retning.

Lad os et Øjeblik se paa, hvad der er Kærne i en antimilitarisk Agitation.

Eller først: Hvad er Militarisme?

Vi Antimilitarister har jo hævdet at Militarismen, den raa Magt, som det afgørende, var stridende mod ethvert Retsbegreb, virkede forraaende paa Samfundsmoralen, og til enhver Tid var en Støtte for den herskende Gruppe i Staten til Undertrykkelse af den største Del af Samfundets Medlemmer, for nærværende Tid et Vaaben i de besiddendes Hænder til at herske og regere over de besiddelsesløse.

Samtidig paaførte Militarismen Menneskeheden uhørte Ulykker og Lidelser og er den direkte Aarsag til, at Millioner af Mennesker i Europa for Øjeblikket langsomt dør af Sult.

Militarismen indbanker i de unge ubefæstede Hjerner, som kommer ind under dens Herredømme, en slavisk Lydighed, som gør det uhyre svært for en revolutionær Agitation at vinde Ørenlyd, og er en mægtig Støtte for al Autoritetstro og Herskersyge.

Militarismen virker sløvende paa Individet, idet Lydighed og Underkastelse under andre Menneskers Herredømme er Militarismens Alfa og Omega, og dræber derved al personlig Initiativ og Ansvarsfølelse.

En antimilitaristisk Agitation skal derfor først og fremmest gøre opmærksom paa Militarismens sande Karakter og skal i særlig Grad henvende sig til Arbejderklassen og gøre den forstaaelig, at Militarismen er en direkte Trusel mod enhver revolutionær Bevægelse i Arbejdermasserne.

Den bedste Maade at drive antimilitaristisk Agitation paa, har indtil Dato ubetinget været Militærnægtelsen. *Een Militærnægter udenfor Hæren, er bedre end Hundrede Antimilitarister inde i Hæren.*

Vi har gennem Militærnægtelsen, og gennem de store personlige Ofre, den har krævet af den enkelte Person, vist Offentligheden, at Sagen var af saa stor Vigtighed for os, at disse personlige Ofre ikke formaaede at skræmme os; og vi har vist Arbejderklassen, at Samfundets og Militarismens Magt kunde brydes af den enkelte Persons: „Jeg vil ikke". Især det sidste anser jeg for det største Gode ved hele Militærnægtelsen i vor Tid, hvor vi alle vandre lige lukt ind i en „hold Kæft, Trit og Retning"-Periode. Vel at mærke, hvis der ikke kommer en Mand med en Slæde i Vejen; Manden, der siger: „Jeg vil ikke".

„Tiden er snart inde, hvor Arbejderklassen med Vaaben i Haand skal forsvare de vundne Fordele", bliver der hævdet fra dem, der mener, at *ud af* Hæren skal afløses af *ind i* Hæren. „Vi maa have en rød Arme, og den enkelte maa indordne sig under Flertallet, maa bøje sig for *Klassens* Interesser".

Det er højst interessant at se, at dem, der kræver den blinde Underkastelse under „Klassen"s Herredømme, aldrig selv har bøjet sig for „Klassen"s Mening; men nærmest har ment, at Arbejderklassen som Helhed var uvidende og godtroende og lod sig trække rundt ved Næsen af snedige Politikere og enevældige Fagforeningspampere

Nej vi trænger ikke til „en rød Arme", ikke til lydige Slaver, der blindt vil lystre en given Parole, ikke til Folk, der kan rette sig efter Klassens og Flertallets Mening, men til bevidste Antimilitarister, der tør sætte Handling bag deres Ord, til Mænd, der tør sige Klassen og Flertallet deres Mening, til Mænd der tør vove Pelsen for deres Overbevisning og tør sige „Jeg vil ikke", selv om Staten eller Klassen eller Flertallet eller Sperling og hans Rødgardister siger „Du skal".

Andreas Fritzner.

Til „Den røde Krig"s Venner!

Kammerater! Interesserer I jer for »D. r. K.«, da vær me i Arbejdet for vort Blads Udbredelse.

Interesserer I jer for vort Blad, da sælg det blandt andre, saa ogsaa de kan faa Kendskab til vore Ideer. — I maa forstaa Kammerater at nu gælder det, at I tager et kraftigt Tag for vort Blad; men gør det nu — nu straks, hvis I ikke vil at „Den røde Krig" skal gaa ind Sæt Indsamlingslister i Gang — disse faas ved Ekspeditionen og lad alle interesserede give et Bidrag til vort Blad.

Lad det nu ikke blive ved Ord eller Tale; men vis nu at I er interesserede.

Frem til en kraftig Agitation for vort Kamporgan „Den røde Krig"!

Kulturens Faser.

Det maa hilses med Glæde, at Th Døssing og C. L Skjoldbo har oversat første Bog af den tyske Sociolog F. Müller-Lyers store Værk, som i en for enhver tænkende Læser tilgængelig Form giver den moderne Videnskabs bedste. ædrueligste Resultater paa snart sagt alle Omraader af den menneskelige Udviklings Historie.

Oversættelsen, som er udført i et mønsterværdigt og klart Sprog, omfatter den første og grudlæggende Bog af Müller-Lyers store Værk. som af mange anses for et af Socialismens Hovedværker, nemlig: Økonomiens Udvikling.

Første Del: Indledning til Samfundslæren, berører saa interessante Emner som Menneskets Afstamning, Sprogets Opstaaen o. s. v. og ender med følgende Slutningsbetragtninger: Overlegenheden over Dyret og Herredømmet paa Jorden skyldes ikke det enkelte Menneskes Magt og Herlighed, men Menneskets Evne til at slutte sig sammen med andre, den fælles Samvirken mellem de mange, som slutter sig sammen til en Organisme af højere Orden, og danner et stadigt mægtigere System af Kræfter, der griber ind i og virker med hinanden, et System som til sidst breder sig over hele Jorden.

AndenDel behandler Ernæringens, Redskabernes, Klædedragtens og Boligens Udviklings Historie og giver herunder en Mængde interessante Skildringer fra de vildes og fra Urfolkenes Liv. Tredie Del hedder Arbejdets Udviklingshistorie og er den fyldigste og vel nok for en interesseret Arbejder den alvorligste Del af Festen. Jeg fristes til at citere nogle af Forfatterens Slutningsbemærkninger til Bogen:

Medens nogle betragter Kulturen som en Velsignelse, betragter andre den som en Forbandelse. Allerede af denne Modsætning turde det fremgaa, at Kulturen ikke kan have forbedret Individets Lod væsentligt eller iøjnefaldende.

Nu turde ganske vist enkelte Befolkningsklasser være hævede saa højt, at Naturfolkene ikke kan naa dem. Men ser man paa, hvorledes de store Masser paa de højere Kulturtrin lever — og det er dog det. det kommer an paa — saa maa man efter min Mening nødvendigvis komme til det Resultat, at Kulturen snarere har forværret end forbedret Individets Lød i al Almindelighed taget. Naturmennesket kan aabenbart i langt højere Grad leve sit Liv fuldt og harmonisk i Overensstemmelse med sine Evner, frit for Bekymringer for Fremtiden og tilfreds med sin Lod, mens de store Masser paa Civilisationens Trin stadig er spændt paa et ensidigt Arbejdes Pinebænk, indskrænket af et raffineret Pligt- og Tvangssystem, plaget af Bekymringer eller af Havesyge og bestormet af et Utal af uopfyldelige Ønsker, saa at de føre en kummerlig og forpint Tilværelse, som Naturmennesket føler en uovervindelig Afsky for.

Men Müller-Lyer standser ikke

Bonden og Æslet.

Paa Ryggen af sit Æsel kom en Bondemand forbi
en Eng, hvor Kvæget stod i Græs til Knæet.
Han standsede, krøb ned og gav saa Dyret fri —
til stor Fornøjelse for Kræet,
som boltred først og derpaa mæskede sin Krop
og gerne havde ædt hvert Straa paa Engen op,
hvis ikke Bonden havde raabt forinden:
„Hej, Kammerat! Kom straks! Se der . . . .
I susende Galop nu kommer Fjenden!"
„Gør h a n monstro mig mer Fortræd
end D u?" lød Æslets Svar. „Jeg følger ikke med.
Flygt kun, hvorhen Du vil. Jeg bliver her;
om jeg faar Hug af ham hvad eller af en anden,
det kommer ud paa eet". „Du er jo fra Forstanden",
skreg Manden og løb bort — men Dyret stod
der, hvor det stod, og flytted ej en Fod.

Om saa man Tusind Gange siger mig imod
og rynker indigneret Panden —
det Svar, som Æslet gav til Bondemanden,
i viis Erfaring har sin Rod:
Den, som er nittet til en Arbejdskærre,
har ingen værre Fjende end sin Herre!

Jean de la Fontaine.

herved. Han nærer en uovervindelig Tro paa, at Menneskeaanden kan, — ikke ændre Naturlovene, som ligger bag Udviklingen, men nu — da man til en vis Grad kan klarlægge disse Love — dog benytte disse Love og lede dem efter fornuftige Formaal: Efter den hidtidige Udvikling, som ved Kulturens Fremskridt har givet Samfundet en uhyre Magt, maa der følge en ny, der vil anvende denne Magt til Individets Velfærd — Og: den første Epoke: „Samfundets fuldkomne Udvikling“, er kun at betragte som Forspillet til: „Individets fuldkomne Udvikling“. Kort sagt. Bogen er et overordentligt fremragende Værk, og da den kun koster 4 Kr. for 2 Bind (Martins Forlag 1920) vil jeg anbefale den som Julegave til en enhver ung eller gammel interesseret Arbejder.

Carlé.

Olien - en ny Krigsaarsag.

Af John Andersson.

Aarsagerne til alle Nutidens Krige er økonomiske. Den smukke Tale om Forsvaret af Kulturen og Fædrelandet er kun det Forhæng hvormed Krigens virkelige Aarsager skjules for det store Flertal af Folket. Derved bliver det lettere at faa det med i de blodige Slagterier, at faa dem til at være med i den vanvittige Dans.

Verdenskrigen havde i højere Grad end nogen Krig et udpræget kapitalistisk Grundlag. Det var de forskellige Landes kapitalistiske Kamp om Raavarerne og Verdensmarkedet. Denne Krig siges nu at være endt, men mindre Sammenstød finder endnu Sted her og der i Civilisationens Udkanter. Man maa dog ikke tro, at dermed er al Fare forbi, at der ikke findes tilstrækkeligt store Aarsager, som kan fremkalde en ny fryglelig Verdenskrig. Tværtimod. Brændbare Stoffer til nye Krige eksisterer endnu og vil eksistere saa længe som Privatkapitalismen med sit Profitbegær eksisterer. Det er det vi maa gøre os klart og handle efter.

Et af de Spørgsmaal som for Tiden hidser de forskellige Landes Kapitalister mod hinanden er Oliespørgsmaalet, og hvis ikke Arbejderne ruster sig til en afgørende Kamp mod Kapitalismen og Militarismen, saa er det muligt, ja sandsynligt at Konkurrencen om Olien paany vil komme til at styrte Menneskeheden ud i en Verdenskrig.

Grunden til denne Konkurrence er det store Behov for Olie. Denne Vare er nemlig blevet en vigtig Bestanddel i Produktionslivet, hvorfor det er naturligt at Verdens Kapitalister gør alt for at faa fat i den. I et socialistisk ordnet Samfund vilde denne Vare blive fordelt i al Venskabelighed, efter Tilgang og Behov, men nu under det kapitalistiske System slaas man om den. Det er deri Faren ligger

Behovet for Olie bliver stærkere for hver Dag. Industrien, Søfarten m. m. anvender Olie i stadig større Udstrækning. Paa Grund af Kulmanglen og de høje Kulpriser er Behovet for Olie yderligere blevet forstærket. Dertil kommer at Olien i mange Tilfælde er bedre for Driften og desuden mere haandterlig end Kullene.

Nylig meddeltes fra England, at af 720 Nybygninger til Flaaden skulde ikke mindre end 636 paa ialt 4,69 Mill. Tons Lastkapacitet udrustes til Oliefyring. Samme Forhold findes i andre Landre, særlig i Amerika, hvor for Tiden 80 pCt. af de Handelsskibe som bygges skal drives med Olie.

Man har beregnet at 1 Ton Brændselsolie svarer til $1^1/_2$ eller i gunstige Tilfælde til 2 Tons Stenkul under Dampkedler. Hvis Olien bruges i Dieselmotorer svarer 1 Tons Brændselsolie til 6 à 8 Tons Stenkul. Paa Grund af Oliens højere Brændselsværdi spares dels Plads i Skibene, dels en hel Del Personale ved Maskinerne. Alt bidrager til at billiggøre Driften, og det er derfor klart at Olien mere og mere erobrer Industrien og Søfarten.

I Tidsrummet 1908—1918 er Olieforbruget ved Jernbanerne i de forenede Stater forøget fra 6,9 til 36,9 Mill. Barrels og Forbruget af Benzin fra 450 til 3,500 Mill. Gallons. Den forøgede Biltrafik i alle Lande kræver ogsaa vældige Mængder af denne Vare Lad os blot nævne, at i 1916 var Bilernes Antal i Amerika ca. 4 Mill. I 1918 var de steget til 6 Mill. 1919 til 7 Mill. og man regner med at inden Udgangen af 1921 vil Tallet have naaet 10 Mill. Der er overalt et fuldstændigt Bilraseri, for ikke at tale om Motorcyklerne

Det er et Faktum, at de Lande som behøver denne Vare til sin Industri og Samfærdsel i mindre og mindre Grad formaar selv at producere den Oliemængde der behøves. Vi kan nævne nogle Oplysninger herom. De forenede Stater har jo været det Industriland, som samtidig har haft den største Olieproduktion. Men dets Oliekilder synes nu at være paa Retur Efter de amerikanske Geologers Beregninger angaaende Tilgangen af Olie anslaas den ikke oppumpede Tilgang til kun 6.740 Mill. Fade. Det synes ganske vist at være en betydelig Mængde, men i Forhold til Forbruget er det kun ringe. I 1919 forbrugtes i forenede Stater ikke mindre end 436 Mill. Fade Raaolie samme Aar produceredes ikke mere end 366 Mill. Fade i Landet. Det manglende dækkedes af Reserveforraad og ved Indførsel. Tidlige har de forenede Stater eksporteret Olie til næsten hele Verden, men nu er Landet tvunget til selv at importere for at kunne tilfredsstille sit eget Behov.

Efter disse Tal vil de Forenede Stater have udtømt sine Oliekilder paa 15 a 20 Aar. Ganske vist søger man nu at forøge Produktionen ved at bearbejde de olieførende Skifferlag, som findes paa forskellige Steder i Landet, men uden Tvivl kan den Situation derved kun udskydes ganske kort Tid, da man staar overfor den fuldstændige Mangel paa denne for Industrien saa vigtige Varer.

De andre større Industrilande er betydelig være stillet med Hensyn til den indenlandske Olieproduktion. Man kan i disse Lande næppe tale om nogen virkelig Produktion. I England bearbejdes ganske vist den olieførende Skiffer, men dette formaar langtfra at dække det store Behov.

De forskellige Landes kapitalistiske Politik har derfor i en Række Aar gaaet ud paa at skaffe sig Kontrol med og Besidelsesret over Olieproduktionen i andre Lande. Særlig efter Verdenskrigens Afslutning, de Forhandlinger som er blevet ført mellem de sejrende Magter om Rovets Fordeling, har mere end noget andet vist at Olien var en af de store Krigsaarsager. Alle vilde have de mest oliegivende Omraader, thi Aarsagen var den, som det daværende franske Regeringsmedlem Briand ytrede: „Hele Verden ved jo at Fremtiden tilhører den Nation, som har den største Olietilførsel“.

Pengene erhverves ikke som et Middel til at gøre Eksistensen friere for sig selv og andre, men til at gøre sig mere afhængig af sociale Hensyn, af den offentlige Mening og af de købte Ting. Pengene er bleven det dæmoniske Maal, for hvilket Livet sættes ind. Haardhed og Hensynsløshed er bleven de beundrende Kendemærker paa aandelig Overlegenhed. Hvorledes ellers forstaa, at denne vældige Rigdom og forfinede Civilisation tillader Tilstedeværelsen af Proletariat, — at Kulturstaterne, skønt de har Midler til at fjærne enhver materiel Elendighed og skaffe Arbejde med god Løn til alle, og det med mindre Bekostning end deres Rustninger til Lands og Vand, dog stadigt bevarer deres Whitechapel, deres velklædte Nød, deres paures honteuses og tvinger Tusinder af unge Mænd med rige Evner til at misbruge disse i uværdig, praktisk Konkurrence for ikke at omkomme Ingen haardere Bebrejdelse kan rettes mod det moderne Samfund end dets Følelsesløshed. Konrad Simonsen.

Himmelfarten.

(Fortsat.)

Da alt omsider er parat, og alle Passagerer ombord, hæver Luftskibet sig en Nat og sætter Kursen udefter mod Himmerige

Ved at passere Planeten Mars ser Lars i sin Kikkert, at Beboerne der bag tykke Støvskyer anstrænger sig fortvivlet for at forbedre deres Lyssignaler, som gennem mange Aar forgæves har søgt Forbindelse med Menneskene, der er altfor optaget af at føre Krig til at tænke paa sligt.

Efterhaanden som man nærmer sig den første gule Fiksstjærne vokser den i Størrelse og viser sig at være en uhyre, hastigt farende Sol, som udsender en saadan Hede, at Lars maa sejle langt uden om.

Nogle Millioner Kilometer længere borte passeres en hvid Stjærne, som er en endnu større og varmere Sol end den første. Dernæst ses en lille rød Stjærne, som mægtig, rødglødende Sol, ikke nær saa varm som de andre, men efter andre Millioner Kilometers Sejlads aabenbarer sig som en velsignede Varme, som faar man til Gengæld farende afsted i rasende Fart, endnu hurtigere end Luftskibet selv.

Baade Lars, Per, Lotte og den blakkede er ved at fortvivle over Rejsens Længde, som synes at være uendelig. Sol efter Sol, Stjærne efter Stjærne farer dem forbi og endnu har de ikke naaet Grænsen for Verdensrummets bælgmørke Kulde. Hvor lang Tid der er gaaet, ved ingen af dem, men af og til ser Lars og Per i de flyvende Soles Lys forbavset paa hinanden, at deres Haar er blevet graat.

Adskillige Aar har Rejsen allerede varet.

Endelig naar man dog forbi den yderste Stjærne, og til deres Glæde ser Lars og Per for sig en mægtig Port.

— Gudskelov! nu har vi naaet vort Maal, Verdens Grænse og Indgangen til Himmerig! tænker de begge.

Ærbødigt tager Lars sin Hue af og skælvende af Bevægelse banker han forsigtig paa Porten. Da ingen svarer eller lukker op, banker han haardere, men faar stadig intet Svar.

— De maa være tunghøre, tænker Lars og slaar af al Magt paa Porten. Den springer derved op og Lars og Per griber sig maabende til Hovedet, omtrent en Besvimelse nær.

Indenfor Porten er tomt, men langt borte lyser en venlig, straalende Sol, og endnu længere borte glimter Stjærne bag Stjærne i en Uendelighed.

Lotte og den blakkede ser ironisk til hinanden og mumler.

— Det tænkte vi nok!

Da Lars noget efter kommer til sig selv, vil han med Magt kvæle Sandheden og brøler af sine Lungers fulde Kraft:

— Æ her nouen?

Længe lytter de efter Svaret.

men trods det, at baade Lars og Per, Lotte og den blakkede atter brøler i Munden paa hverandre, høres end ikke det svageste Ekko som Svar.

Tavse og betuttede maa Lars og Per vende Næsen hjemefter. De føler sig baade forpinte og befriede, men de ser paa Lotte og den blakkede, paa Sole og Stjærner med andre og lærvillige Øjne, som de fik, da de stirrede gennem Porten.

Omsider naar de, efter mange Aars Forløb, igen til Jorden, som de betræder i Skikkelse af to Gubber med langt hvidt Haar og Skæg. De finder en hel ny Slægt, som med Undren og Skuffelse hører om den vidunderlige Rejse. Men Børnene lytter begærlige til Sandhedens Røst og vokser sig sunde og stærke som ligestillede og frigjorde Brødre og Søstre. De føler sig ikke som højere Væsener, men gransker i Sole og Stjærner, søger i Luft og Hav, lytter til Jorden og lærer af Hesten og Koen, mens de med et vemodigt Smil tænker tilbage paa deres Forfædre, som tankesløst levede paa Mundheldet:

— Vorherre bevar's!

Johs. Mortensen.

Moskwa-Kommunismen.

Det der danner og bestemmer Begrebet Stat er ikke Tilstedeværelsen af visse Institutioner, men det Grundprincip hvorefter et Samfund er opbygget. Statens Grundprincip er Centralisation d. v. s. Magten over mange af Samfundslivets vigtigste Virksomheder samlet i et Faatals Hænder. Den bestaaende kapitalistiske Stat omfatter mange af disse Virksomheder, f. Eks. Retslivet gennem Lovgivningsmagten og Domstole, Opdragelsen gennem Skolevæsenet o. s. v., men langt fra alle, en saa vigtig Samfundsvirksomhed som Produktion og Fordeling foregaar under den kapitalistiske Stat hovedsagelig ved privat Initiativ.

Med Statens Opstaaen og Udvikling blandt Menneskesamfundene begynder alle sociale Misforholds Opstaaen og Udvikling Det vældige Magtmiddel Staten er, muliggjorde for en enkelt Klasse at gøre sin Vilje gældende overfor Flertallet. Kun ved Hjælp af Statsinstitutionerne (Militær, Fængsler o. s. v.) kunde den store Masse gøres ejendomsløs og den private Ejendom opstaa. Kun gennem Staten er det muligt at vedligeholde denne uretfærdige Ejendomsfordeling med dens Undertrykkelse, Udbytning og Fattigdom. Den store Masse vilde selvfølgelig aldrig respektere en Ret for enkelte Individer, der intet frembringer, til at eje Jorden og alle Produktionsmidler, ikke heller lade sig udbytte, undertrykke og sulte af disse, hvis denne ikke var beskyttet af Statens Institutioner

Bolschevikerne har erobret Statsmagten i Rusland og vil omsætte de statssocialistiske Teorier om at at afskaffe alle sociale Misforhold, befri og lykkeliggøre Menneskene, ved at skabe den socialistiske Stat, og de opfordrer den øvrige Verden til at følge sit Eksempel.

Den socialistiske Stat er Statsideen i dens yderste Konsekvens. Man vil ikke nøjes med de Samfundsvirksomheder den bestaaende Stat omfatter, men centralisere al Virksomhed, først og fremmest Produktion og Omsætning, og lægge al Ejendom under Staten. Dette betyder at Staten fra at være en vældig Magt bliver en uindskrænket Magt, ikke et eneste Magtmiddel bliver tilbage for den store Masse til at sætte op mod et Faatal af højere Statsfunktionærers Vilje.

Bolschevisme er Statssocialisme til Trods for at det dølger sig under kommunistiske Navne, Camouflage, og kan ikke altsaa betyde andet end at en ny Faatalsklasse kommer i Besiddelse af uindskrænket Magt til at herske over Masserne, vissselig foregivende gode Hensigter, men det gør de nuværende ogsaa. Selve Aarsagen til de sociale Misforhold bliver bestaaende, endda i forstærket Tilstand, uden Mulighed for nogensinde at kunde brydes. At ikke engang den saakaldte Stemmeret behøver at respekteres beviste Bolschevikerne straks ved — ganske vist meget fornuftigt — at jage Konstituanten hjem da dens Sammensætning ikke passede for deres specielle Behov.

For Anarkister og Syndikalister der i Føderalismen ser Grundprincippet for et frit Samfund, behøver Budet fra Moskwa ikke at skabe nogen Tvivlraadighed.

Føderalisme der betyder at al Magt over alle Forhold fordeles lige paa alle vedrørende Individer, og altsaa er Centralisationens diametrale Modsætning, giver kun et Svar: Til Kamp mod Moskva-Kommunismen!

A. V. Lundstrom.

Den egentlige Nydelse ligger ikke i, hvad man nyder, men i Forestillingen. Hvis jeg i min Tjeneste havde en underdanig Aand, der, n ar jeg forlangte et Glas Vand, vilde bringe mig al Verdens kostbareste Vine lifligt blandede i en Pokal, da vilde jeg give ham hans Afsked, indtil han lærte, at Nydelsen ikke ligger i, hvad jeg nyder, men i at faa min Villie.

Søren Kierkegaard.

Angreb og Forsvar.

Generalprøven paa „den socialistiske Stat“.

Jeg kender ikke personligt til I. I Ipsen. men jeg har hørt af andre, at han i mange Aar har været en Art aandelig Leder inden for Syndikalisters og Anarkisters Rækker. Endnu danner han Skole, jeg kan spore Virkningerne af hans Artikler ind i Solidaritet.

Jeg maa sige, selv om mit Kendskab har været ringe til I. I. Ipsen, har jeg haft en vis Respekt for hans mangeaarige Virksomhed, men denne Respekt er grundig drevet ud af mig ved Læsningen af nogle af hans Artikler i „Den røde Krig“.

En Artikel med ovennævnte Titel f. Eks. er et saa elendigt Makværk, et saadant Sammensurium af Uvidenhed, Usandhed og fræk Fordrejelse af Kendsgerninger, at man for alle Parters Skyld paa det dybeste maa beklage, at den overhovedet er fremkommet.

Karl Marx Lære gengives ganske urigtig. Marx *taler* om den *proletariske Stat*, han kalder ikke Staten for „de Besiddendes Ret til at udbytte de Besiddelsesløse“, men for et Undertrykkelsesredskab i een Klasses Haand imod en anden, og han tilraader Proletariatet at gribe dette Magtmiddel og anvende det mod Overklassen.

Demagogisk jonglerer Forfatteren med Ordet „Flertalssocialisterne“. Kun et tankeløst Barn kan dog ud fra Glosen „Bolschevik“ identificere Bolschevikerne med Flertalssocialisterne. Usandfærdig og demagogisk sammenstilles Borgbjergs Tale i Petrograd under Kerenskiperioden og Staunings Telegram til Kerinski med Lenins Navn, der nu endog har drevet Kulforretning med de danske Socialdemokrater. Ganske socialdemokratisk og i Slægt med Bladet „København“s Ideologi er det at sammenligne Mobiliseringen til den røde Arme, der kæmper *mod Kapitalismen* med Bevillinger til de borgerlige Hære, der kæmper *for* den.

Hvis det har staaet i Socialdemokraten, „at Enver Pascha, der er General under Bolschevikerne, var en Slagter“, saa havde det været rigtigt, at Forfatteren, der burde vide Besked om de Forhold, han skriver om, havde tilføjet: Her lyver Soc.-Dem. Bolschevikerne skammeligt paa, thi Enver Pascha er *ikke* General under Bolschevikerne.

Kritiken af Ruslands indre Forhold er uhyrlig. Hvad ved I. I. Ipsen derom? Og de socialøkonomiske Betragtninger er ikke bedre. Overlegent docerer Forfatteren: „Vi bliver vel nødt til at gentage, at Priser reguleres af Tilbud og Efterspørgsel paa Kapital, Arbejde og Varer, af Konkurrenten, af Levefoden og Høstens Udfald og en hel Del andre Ting — men aldrig, aldrig i Evighed af Arbejderne, Arbejdsgiverne eller deres Regeringer.“ Det lyder overvældende for den tankeløse, men for andre blotter det hele Stykke ubarmhjertigt Forfatterens grænseløse Letsindighed og Uvidenhed om Forholdene i Rusland. *Der* bestaar nemlig ikke mere et kapitalistisk Samfund, paa hvilket disse Pristeorier kan tilpasses. I et *socialistisk* Samfund, *der har Arbejderne Magt over Pris forholdene.*

Georgisme, Syndikalisme, Anarkisme, borgerlig Pacifisme, alt i sørgelig Forvirring; det er Hovedindtrykket af denne Artikel.

Den revolutionære Bevægelse er vel rejst, der har saadanne aandelige Ledere!

I. I. Ipsen og hans Aandsfælle, Albert Jensen sidder i deres egen lille lune Kakkelovnskrog og kigger paa det mægtige Drama, der udspiller sig i Rusland.

Medens Tusinder af fattige Arbejdere **der** *handler, kæmper, lider og dør* for at bane Vej frem mod et nyt Samfund, falder de dem i Ryggen med giftig, uvederhæftig Kritik og kritikløse Anklager og Angreb.

Hvorfor i Alverden rejser de to store Revolutionære ikke over til Rusland og gør det bedre?

Og „Den røde Krig“? Vil den vedblivende levere de borgerlige Blade Stoffet til Angreb paa Revolutionen?

Marie Nielsen.

* * *

Vi protesterer mod M N s paadutning. *Den røde Krig* har *aldrig* leveret Stof til de borgerlige Blades Angreb paa *den russiske Revolution!* Den røde Krig har derimod tilladt sig at angribe Bolschevik-*Regeringen* for Udslag af Parti-Diktatur mod *revolutionære* russiske Kammerater (Anarkister, Syndikalister og Venstersocialrevolutionærer!).

Kan vi saa ikke snart blive fri for disse overmavede og fordringsfulde Forsøg at klistre Fjendemasken paa dem, der ærligt siger sin Mening om Partidiktaturet og Statssocialismen, idet, vi gør Opmærksom, at Den røde Krig, ikke en, men flere Gange bragt Artikler om de virkelige Fremskridt, der er sket i Rusland.

Arbejdernes faglige Organisation.

Hvor der dog er ofret en Mængde Arbejde, Penge, Papir m. m. paa at opbygge de faglige Organisationer; men det kedeligste at det hele er dog at alt dette der er ofret i dette Opbygningsarbejde, er spildt. Det er med disse Organisationer, som det Urværk, der er hastig lavet, og som viser sig ikke at kunne virke Arbejdernes faglige Organisationer har ingen Betydning, fordi Livsnerven, som Arbejderne er i Bevægelsen, ikke er kraftig nok.

Man har blot samlet og atter samlet Folk i Organisationerne, ja man har været saa ivrige i dette Arbejde, at man ikke kunde slaa sig til Ro med at faa de Folk, der kom i Organisationen, fordi de forstod disses Betydning; men man har endog tvunget de Arbejdere ind i disse, som ikke vilde der, og som ikke havde nogen Forstaaelse af Arbejdernes Organisering. Det er ganske forstaaeligt at Organisationer opbyggede paa denne Maade ikke har nogen Magt, naar som Tilfældet jo bliver den største Del af Medlemmerne ikke har nogen socialistisk Forstaaelse. Og saa raaber og skriver man om Arbejdernes store Magt i deres landsomfattende Organisation, og bilder sig ind at Arbejderne naar blot de har en Fagforeningsbog, at de saa samtidig er kampberedte

Lad os se paa de Strejker Arbejderne har været ude i, og disse,

---

som saa at sige altid tabes, maa da endnu være et yderligere Bevis for at Organisationerne ved Tvangsorganiseringen af Arbejderne har givet sig selv Dødsstødet

Her i Danmark har vi nu faaet en fri uafhængig Fagsammenslutning, og sikkert mange Arbejdere mener at denne Sammenslutnings Fagforeninger virkelig er Kamporganisationer; men disse Fagf kan være ligesaa ukampdygtige som de under D. s. Fagfb. staaende Fagf.; thi ogsaa derindenfor praktiseres Tvangsorganiseringen — — — Hvis man ønskede at Arbejderorganisationerne skulde faa nogen Betydning, skulde man kun tage Folk som Medlemmer der havde Forstaaelse af Arbejdernes Kamp, og de Arbejdere der vilde organiseres; men ingen Kendskab havde til Arbejdernes Kampmidler, skulde oplyses om disse. Denne Maade for Organisering er ganske vist langsom, det vil tageTid at faa [Arbejderbevægelsen bygget op; men til Gengæld er den da saa ogsaa bygget solidt, og Livsnerven i Arbejderbevægelsen vildevære stærk.

Hvor er det da Idioti at tale om den internationale Rejsning, nu med den stakkels fordummede Arbejderklasse vi har. Paa eders Bekostning, for eders Penge — stakkels Arbejdere — staar Arbejderlederne paa de internationale Kongresser, og holder timelange Taler om den store Magt som der er i den inter nationale Sammenslutning; og de — alle de mange Tusinde organiserede uoplyste Arbejdere, der løber rundt med en Fagforeningsbog i Lommen — de er den store Magt der tales om.

Hvor der i Grunden er lavet meget Arbejde til ingen Nytte.

A—. P—.

Undertegnede bestiller herved „Den røde Krig" for Aaret 1921.

Navn

Adresse

Betaling 2 Kr. medfølger.

Syndikalisterne og 3. Internationale. Tirsdag den 23. Novbr. havde Nørrebro Afd. af Ungsoc. Forb. og Kbhvns. Afd. af F. S indkaldt til offentlig Møde i Kløvermarksvej, Folkets Hus, med vor svenske Kammerat John Anderson som Taler om ovenstaaende Emne. Ca. 200 interesserede var mødt 1 omtrent $1\frac{1}{2}$ Time talte Andersen om de Betingelser Syndikalismen stiller og de Betingelser 3. Internationale stiller til Arbejderklassen. Taleren kritiserede og paaviste derved de Misgreb Chr. Christensen har gjort sig skyldig i i sin Artikelrække i Solidaritet om „Moskwa og Syndikalismen", Fejltagelser der er værdige Norsk Social-Demokraten, men altfor barnlige og uvederhæftige at gengive i Solidaritet, og sluttede med at ridse de Opgaver op den syndikalistiske Arbejderbevægelse i den kommende Tid maatte hellige sig. Foredraget lønnedes med kraftigt Bifald. Efter Foredraget blev der Diskussion til Kl. 11, hvor Lauritz Hansen helt stillede sig paa Indlederens Standpunkt og Aage Jørgensen forsvarede 3. Internationale.

I Provinsen tegnes Abonnement paa **„Den røde Krig"** paa alle — — Postkontorer. — —

U. S. F. Aarhus Afdeling.

PROGRAM for December Maaned:

Torsdag den 2.:
G. Laursen: Kommunisme.

Lørdag den 11.:
Emil Manus: Ungsocialistiske Retningslinier.

Torsdag den 16.:
Aksel Mikkelsen: Det kønslige og det sociale.

Torsdag den 23.:
Intet Møde.

Torsdag den 30.:
Medlemsmøde.

Møderne, der er tilgængelig for alle interesserede, afholdes i Hotel „Pønix" i Vestergade. Der begyndes Kl. 8.

Styrelsen.

Den parlamentiske Taktik

tvinger Arbejderne at blive Skruebrækkere.

Har Parlamentarismen da nogle Fordele at byde Arbejderne.
Hvorfor hører Parlamentarisme og Skruebrækkeri sammen.
Er det mod Socialdemokratiets Ønsker, at Arbejderne økonomisk og moralsk bliver Skruebrækkere mod Deres egne Interesser
Alle disse Spørgsmaal behandles i

I. I. Ipsens Pjece

Valgdags-Svindelen.

Pris 30 Øre.

Det er enhver revolutionær Arbejders Pligt at tage Del i Agitationen i disse Dage, dette kan gøres ved at være behjælpelig med at sprede denne Pjece. Sælg den paa din Arbejdsplads.

Forhandlere erholder 20% Rabat.

Bestil i Dag!

Ungsoc. Forbunds Forlag,
Vesselsgade 7 St. København.

Vil du være med til at give Arbejderne Forstaaelse af deres vigtige historiske Opgaver, saa hjælp til med at sælge „DEN RØDE KRIG".

Ansvarlig overfor Presseloven:
Carl Willumsen.

Nationaltrykkeriet, København.